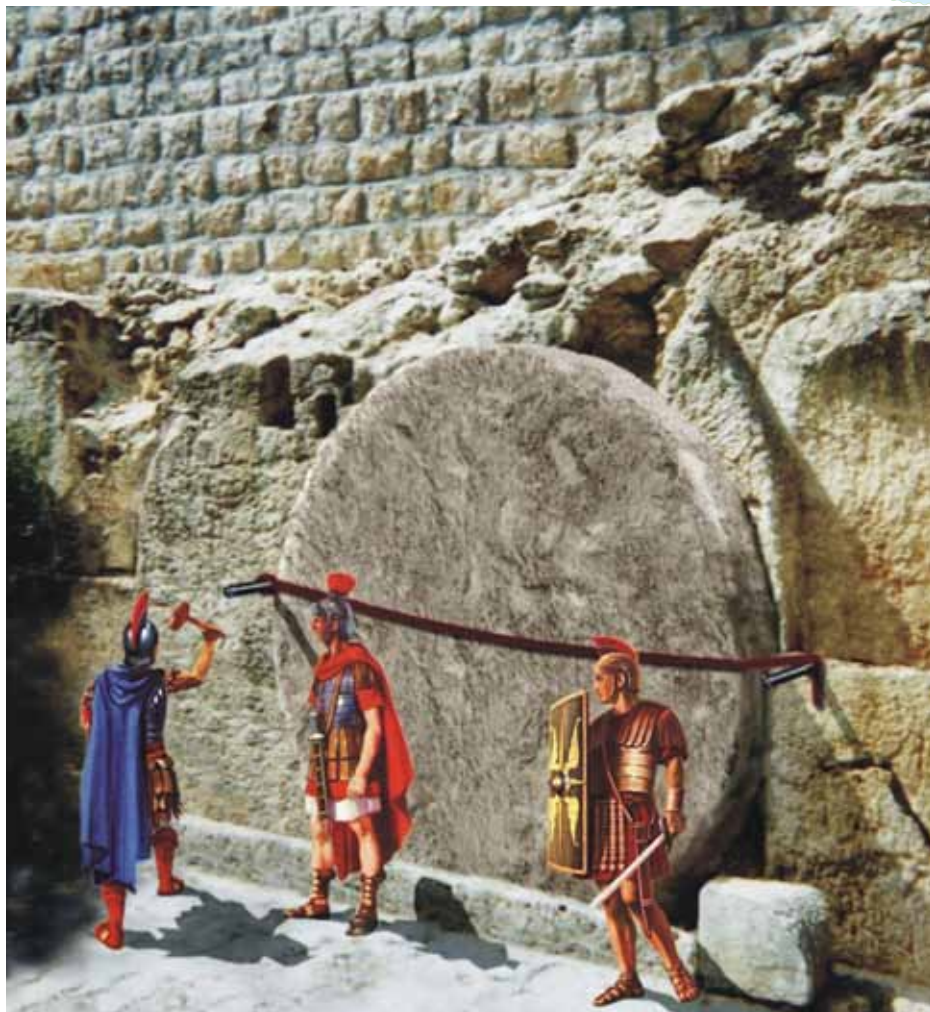

**Z ráje
do ráje**

J.J. RÁJ

Číslo **5** 2009

ISSN 1801-0059

**PÁTKEM TO
NESKONČILO**

Z ráje do ráje

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Jurica Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n. Ostr.
IČ: 87221284
MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059
Tel: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
E-mail: jaromar66@online.de

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

- 3 Zmrtvýchvstání**
- 5 Falešná zpráva**
- 6 Zpráva o vzkříšení**
- 10 Cestou do Emaus**
- 11 Proroctví o Mesiáši**
- 13 Setkání s učedníky**
- 14 Nevěřící Tomáš**
- 16 Znovu u jezera**
- 18 Tři otázky pro Petra**
- 21 Poslední setkání**
- 25 Dárce zdraví**
- 27 Nanebevstoupení**
- 28 Poslední slova**
- 28 Ježíš opět přijde**
- 29 Setkání s Otcem**

Zmrtvýchvstání

Ježíš vstal z mrtvých, přestože byl jeho hrob zapečetěn a hlídán strážemi. Šíření zprávy o jeho vzkříšení nebylo možno zastavit.

Pomalou končila noc prvního dne týdne. Bylo těsně před úsvitem, nejméně chvíle. Kristus byl dosud v zajetí těsného hrobu. Kámen byl na svém místě, římská pečeť neporušená a římsí vojáci na stráži. Byli tam však také neviditelní svědkové. Kolem hrobky se shromáždili padlí andělé. Kdyby to bylo možné, udržoval by kníže temnoty se všemi svými přívrženci hrob s Božím Synem navždy zapečetěný. Sešel se tam však i nebeský zástup. Mocní andělé střežili hrobku a chystali se přivítat

Knížete života. „A hle, nastalo velké zemětřesení, neboť anděl Páně sestoupil s nebe.“ (Mt 28,2) Anděl vyzbrojený Boží mocí opustil nebesa. Provázely jej zářivé paprsky Boží slávy a osvětlovaly mu cestu. „Jeho vzezření bylo jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví.“ (Mt 28,3.4)

Kam se poděla síla vašich stráží, kněží a vládců? Odvážní vojáci, kteří se nikdy nikoho z lidí nezalekli, jsou najednou jako zajatci bez meče či kopí. Proti nim však nestojí žádný obyčejný smrtelník, hledí do tváře nejmocnějšího Božího anděla. Tento posel zastává místo, na kterém kdysi selhal satan. Právě on zvěstoval na betlémských pahorcích Kristovo narození. Blíží se a země se

otřásá. Zástupy temných mocností prchají. Když odvaluje kámen, vypadá to, jako by na zem sestoupila celá nebesa. Před zraky vojáků hýbá balvanem tak lehce, jako by to byl jen kamínek, a říká: Vyjdi ven, Boží Synu. Otec tě volá. Vojáci vidí Ježíše vycházet z hrobu a slyší, jak nad otevřeným hrobem prohlašuje: „Já jsem vzkříšení a život.“ (J 11,25) Vykupitel v majestátu a slávě vstává z mrtvých a andělský zástup se před ním hluboce sklání a vítá jej chvalozpěvy.

Chvíli, ve které Kristus položil svůj život, provázelo zemětřesení a poznamenalo i okamžik, v němž Ježíš život opět vítězně přijal. Spasitel přemohl smrt a hrob. Vyšel z něho jako vítěz. Země se třásla, na obloze šlehalo oslnivé blesky a ozývalo se hřmění. Až přijde na zemi podruhé, otřese „nejen ‘zemí’, nýbrž i ‘nebem’“. „Země se rozvrávorá, bude jak opilec, bude se zmítat jako budka.“ „Nebesa se svinou jako kniha.“ „Vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud.“ Ale „Hospodin je útočiště svého lidu a zástita synů Izraele“ (Žd 12,26; Iz 24,20; 34,4; 2 Pt 3,10; J 3,16).

Když Ježíš umíral, byli vojáci svědky toho, jak v poledne zahalila zemi hustá tma. Při vzkříšení viděli, jak andělská záře osvětluje noc, a slyšeli radostný a vítězoslavný zpěv nebešťanů: Přemohl jsi satana a temné mocnosti, zvítězil jsi nad smrtí.

Kristus slavně vyšel z hrobu a římsí vojáci jej viděli. Ještě nedávno se mu vysmívali, nyní mu ohromeně hleděli do tváře.

V oslavené Bytosti poznali vězně, se kterým se setkali v soudní síni a kterému pletli trnovou korunu. Byl to ten, který

Pilátovi ani Herodovi nijak neodporoval a nechal se nelidsky bičovat. Ten, kterého přibili na kříž a nad nímž kněží a přední muži samolibě potřásali hlavami a říkali: „Jině zachránil, sám sebe zachránit nemůže!“ (Mt 27,42) Nakonec jej uložili do Josefovy nové hrobky. Na pokyn z nebe byl však z tohoto zajetí vysvobozen. Ani hory a skály kolem hrobu mu nemohly zabránit, aby z něho vyšel.

Při pohledu na anděly a oslaveného Spasitele padli římsí vojáci k zemi jako mrtví. Když se nebeský průvod ztratil z dohledu, vstali a tak rychle, jak jen jim třesoucí se nohy dovolily, běželi k zahradní bráně. Potáceli se jako opilí a spěchali do města. Každému, koho cestou potkali, hned zvěstovali, co se stalo. Měli namířeno k Pilátovi, ale novina se donesla k židovským vůdcům a kněží spolu s předními muži pro ně poslali, aby se nejprve dostavili k nim. Vojáci vypadali poněkud nezvykle. Celí bledí a třesoucí se strachy vyprávěli o Kristově zmrtvýchvstání; popsali všechno, co viděli. Neměli čas si vymyslet něco jiného, říkali jen pravdu. Vyděšeně vysvětlovali: Ten ukřížovaný byl Boží Syn. Slyšeli jsme, jak o něm anděl prohlásil: Majestát nebe a Král slávy.

Falešná zpráva

V kněžích by se byl krve nedořezal. Kaifáš chtěl promluvit. Polyboval rty, ale nevydal ze sebe ani hlásku. Vojáci se chystali odejít. V poslední chvíli se Kaifášovi vrátila řeč a zastavil je. Počkejte, počkejte, volal. Nikomu o tom, co jste viděli, neříkejte.

Potom vojáky navedli, aby šířili úplně jinou zprávu: „Řekněte, že jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho, když jste spali.“ (Mt 28,13) V tom se ale přepočítali. Jak by mohli vojáci tvrdit, že učedníci ukradli tělo, když spali? Jak by vůbec mohli vědět, co se stalo? A kdyby se ukázalo, že učedníci ukradli Kristovo tělo a strážu u hrobu spaly, byli by kněží s největší pravděpodobností první, kdo by vojáky odsoudili a vznesli proti nim u Piláta obvinění.

Pouhé pomyšlení na to, že by měli sami o sobě prohlásit, že na strážu spali, nahánělo vojákům hrůzu. Takový přestupek se trestal smrtí. Měli by podávat falešné svědectví, lhát lidu, a riskovat tím vlastní život? Svůj úkol přece splnili. Hlíдали hrob se vši ostražitostí a ani na chvíli neusnuli. Jak by mohli obstát u soudu, kdyby měli, třeba i za peníze, křivě přísahat proti sobě samým?

Kněží chtěli obávané svědectví za každou cenu utajit, a proto slíbili vojákům, že se postarají o to, aby se jim nic nestalo. Ujistili je, že ani Pilát nechce, aby se zpráva rozšířila. Římsí vojáci potom prodali Židům za peníze svoji čest. Přišli ke kněžím s burcujícím poselstvím pravdy a odcházeli s měšcem peněz v kapse a s lživou zprávou, kterou pro ně kněží vymysleli, na jazyku.

Zvěst o Kristově zmrtvýchvstání se zatím donesla k Pilátovi. Ten sice byl za Kristovu smrt zodpovědný, ale ve skutečnosti ho nijak zvláště nezasáhla. Spasitele odsoudil proti své vůli a s jistou dávkou lítosti, dosud však žádné výčitky svědomí nepociťoval. Nyní se s hrůzou zavřel ve svém domě a nechtěl nikoho vidět. Kněží se však k němu přece jen dostali, vysvětlili mu svůj plán a žádali ho, aby strážím prominul, že zanedbaly svoji povinnost. Dříve než jim Pilát dal svůj souhlas, osobně strážu vyslechl. Vojáci měli strach a neodvážili se nic zatajit. Pilát se od nich dozvěděl vše, co se stalo. Dále již tyto věci nezkoumal, ale od té chvíle neměl klidu.

Ježíše uložili do hrobu a satan jásal.

Dokonce doufal, že Spasitel již nevstane. Činil si nárok na Kristovo tělo a rozestavil kolem hrobu svoji stráž, která měla Božího Syna držet ve vězení. Jeho andělé však prchli před nebeským poslem a satan zuřil. Když potom viděl Krista, jak vítězně vychází z hrobu, pochopil, že jeho vláda skončí a že bude zničen.

Kněží zabili Krista, a stali se tak satanovými nástroji. Nepřítel nad nimi získal plnou moc. Chytili se do pasti a nevěděli, jak z ní. Pokračovali tedy v boji proti Kristu. Když se doslechli o jeho vzkříšení, dostali strach z lidu. Cítili se ohroženi na životě. Jejich jedinou nadějí bylo dokázat, že Kristus je podvodník, a popřít jeho zmrtvýchvstání. Podplatili vojáky a zajistili si Pilátovo mlčení. Své lži rozšířili široko daleko. Všechny svědky však umlčet nemohli. Mnozí slyšeli vojáky, když vyprávěli o Kristově zmrtvýchvstání. Jiným se ukázali mrtví, kteří vyšli z hrobu spolu s Kristem, a ujistili je, že Kristus vstal. Když se o tom kněží a přední muži

dozvěděli a vyslechli přímá svědectví těch, kdo se se zmrtvýchvstalými setkali, zmocnila se jich hrůza. Báli se, aby snad na ulici nebo ve svém domě nepotkali samotného Krista. Nikde se necítili bezpečně. Zámky a závory je před Božím Synem nemohly ochránit. Ve dne v noci je děsily vzpomínky na to, jak v soudní síni volali: „Krev jeho na nás a na naše děti!“ (Mt 27,25) Na tuto scénu již nikdy nezapomněli a do konce svého života nemohli klidně spát.

Naplněné proroctví

Když u Kristova hrobu zazněl hlas mocného anděla: „Tvůj Otec tě volá,“ vyšel Spasitel z hrobu, neboť v něm byl život. Potvrdila se tak jeho slova: „Dávám svůj život, abych jej opět přijal... Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout.“ Naplnilo se proroctví, které řekl kněžím a předním mužům: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím.“ (J 10,17.18; 2,19)

Kristus mohl nad otevřeným Josefovým hrobem vítězně prohlásit: „Já jsem vzkříšení a život.“ (J 11,25) To může říci jen Bůh. Všechny stvořené bytosti žijí jen z jeho vůle a moci. Jejich život závisí na Bohu. Od nejvyššího serafína po nejnepatrnější živou bytost všichni čerpají život z věčného Zdroje. Jedině ten, kdo je jedno s Bohem, mohl říci, že má moc život položit a zase jej přijmout. Kristus měl ve svém božství moc lámat pouta smrti.

Vítězství nad smrtí

Kristus vstal z mrtvých jako prvotina těch, kdo zesnuli. První plody úrody, které Židé obětovali Hospodinu, byly předobrazem Krista. A Kristus vstal z mrtvých právě

v den, kdy měly být tyto prvotiny předloženy Bohu. Obřad měl v té době již více než tisíciletou tradici. Lidé sbírali z polí první klasy zralého obilí, a když přicházeli na sv. Pesach do Jeruzaléma, mávali jimi na znamení díky Hospodinu. Teprve potom mohli sklidit úrodu a svázat obilí do snopů. Svazek obětovaný Hospodinu představoval žeň.

Podobně i Kristus představoval prvotinu velké duchovní žně pro Boží království. Jeho vzkříšení je předobrazem a zárukou zmrtvýchvstání všech spravedlivých mrtvých. „Ježíš, jak věříme, zemřel a vstal z mrtvých, právě tak věříme, že Bůh přivede s Ježíšem k životu i ty, kdo zesnuli v Něm.“ (1 Te 4,14)

Kristus vstal z mrtvých a vysvobodil ze smrti mnoho dalších zajatců. Zemětřesení, které nastalo při jeho ukřižování, jim otevřelo hroby, a když Kristus vstal, vyšli s ním. Byli to služebníci Božího díla, kteří vydávali svědectví o pravdě i za cenu života. Nyní měli svědčit o Kristu, který je vzkřísil z mrtvých.

ZPRÁVA O VZKŘÍŠENÍ

K Ježíšovu hrobu se ráno vypravily ženy, aby pomazaly jeho tělo. První den týdne časně zrána vyšly k hrobu a vzaly s sebou vzácné masti, aby mohly pomazat Spasitelovo tělo. Na jeho zmrtvýchvstání ani nepomyslely. Ztratily všechny naděje a v srdci jako by se jim usadil černý mrak. Cestou vzpomínaly na Kristovy milosrdné skutky a na slova, kterými je povzbuzoval. Ale jeho slib: „Uvidím vás však opět,“ si nepřipomněly

Netušily, co se stalo, a jak se blížily k zahradě, říkaly si: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ (Mk 16,3) Věděly, že to samy nezvládnou, ale pokračovaly v cestě. Najednou se nebe rozsvítilo slávou. Nebyla to však zář vycházejícího slunce. Země se zachvěla. Viděly, že kámen je odvalený. Hrob byl prázdný. Po chvíli ženy zjistily, že nejsou na místě samy. U hrobu seděl mladík v zářícím rouchu. Byl to anděl, který odvalil kámen. Přišel v lidské podobě, aby Ježíšovy přátele nevyděsil. Stále jej však obklopoval jas nebeské slávy a ženy se ho bály. Chtěly utéci, ale anděl je zastavil slovy: „Nebojte se“, řekl anděl ženám. „Vím, že hledáte ukřižovaného Ježíše. Není zde; byl vzkříšen, jak předpověděl. Pojďte se podívat na místo, kde ležel Pán. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých.“ (Mt 28,5-7)

Ženy se znovu podívaly do hrobu a znovu slyšely tu podivuhodnou novinu. Další anděl v lidské podobě jim řekl: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“ (L 24,5-7) Je vzkříšen! Je vzkříšen! Opakovaly ženy stále znovu a znovu. Vzácné masti už nejsou třeba. Spasitel žije, není mrtvý. Najednou si vzpomněly, že když mluvil o své smrti, řekl, že zase vstane. Jak slavný je tento den pro svět! Ženy „rychle opustily hrob a se strachem i s velikou radostí běžely to oznámit jeho učedníkům“ (Mt 28,8).

Marie radostnou zprávu neslyšela. Šla k Petrovi a Janovi se smutným poselstvím: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ (J 20,2) Učedníci běželi k hrobu

a zjistili, že je prázdný, jak Marie řekla. Viděli tam jen rubáš a šátek, Pána nenašli. Přece jen tam však byl důkaz o tom, že Ježíš vstal. Posmrtné roucho nebylo jen tak nedbale pohozené, ale pečlivě složené. Všechno bylo na svém místě. Jan „spatřil vše a uvěřil“ (J 20,8). Nechápal sice ještě slova Písma o tom, že Kristus musí vstát z mrtvých, ale vzpomněl si, že Spasitel své zmrtvýchvstání předpověděl.

Setkání s Marií

Marie šla k hrobu za Janem a Petrem. Mučedníci se potom vrátili do Jeruzaléma, ale ona zůstala. Při pohledu do prázdného hrobu se jí srdce svíralo zármutkem. Jak hleděla dovnitř, všimla si dvou andělů. Jeden seděl na místě, kde měl Ježíš hlavu, a druhý tam, kde byly jeho nohy. Zeptali se jí: „Proč pláčeš?“ Odpověděla: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ (J 20,13)

Potom se obrátila a chtěla od andělů odejít. Myslela si, že musí vyhledat někoho, kdo by jí řekl, co se stalo s Ježíšovým tělem. Najednou ji někdo oslovil: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ Marie pozvedla usazené oči a jen nejasně zahlédla postavu muže. V domněni, že je to zahradník, řekla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu.“ (J 20,15) Pokud by hrobka bohatého muže byla považována za příliš vznešenou pro uložení Ježíše, byla připravena se mu postarat o místo odpočinku sama. Byl tu přece hrob, který se uvolnil na Kristův příkaz, když byl vzkříšen Lazar. Nemohla by snad tam uložit svého Pána? Cítila, že kdyby se směla postarat o drahé tělo Ukřižovaného, velmi by se jí v jejím zármutku ulevilo.

THE GARDEN TOMB
بستان قبر سيد اسحاق
בן הקבר →

גן קונראד שיק
בית הקברות
בגן קונראד שיק
CONRAD SHIK

The Garden T
Open from: Monday TO
Visiting hours: 14:00
Closed on Sund

Vtom už ji ale Ježíš oslovil známým hlasem: „Marie!“ Poznala, že k ní nemluví nikdo cizí, a když se otočila, viděla před sebou živého Krista. V návalu radosti zapoměla, že byl ukřižován. Běžela k němu, jako by chtěla obejmout jeho nohy, a zvolala: „Rabbuni!“ Ježíš však zvedl ruku a řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ (J 20,16.17) Marie tedy šla oznámit radostnou zprávu učedníkům.

Reakce učedníků

Zatímco byl Spasitel v Boží přítomnosti a přijímal dary pro svoji církev, učedníci se zármutkem v srdci mysleli na jeho prázdný hrob a plakali. Den, který se pro celá nebesa stal dnem radosti, byl pro učedníky dnem nejistoty a zmatku.

Když jim ženy vyprávěly své svědectví, nevěřili.

To jen dokazovalo, jak hluboce jejich víra ochabla. Zprávy o Kristově vzkříšení byly úplně jiné než jejich očekávání, a proto jim nemohli uvěřit. Zdály se jim příliš krásné, než aby mohly být pravdivé. Od saduceů slyšeli již tolik názorů a takzvaných vědeckých teorií, že zvěst o vzkříšení v nich vyvolávala jen velmi nejasné představy. Ani pořádně nevěděli, co vzkříšení z mrtvých znamená. Nebyli schopni tuto významnou událost pochopit.

Andělé řekli ženám: „Jděte, řekněte jeho

učedníkům, zvláště Petrovi: ‘Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.’“ (Mk 16,7) Tito andělé střežili Krista v době jeho života na zemi. Byli svědky jeho výslechu a ukřižování. Slyšeli, co řekl svým následovníkům. Vyplynulo to z jejich poselství učedníkům a mělo je to přesvědčit o jeho pravdivosti. Taková zpráva mohla pocházet jen od poslů jejich vzkříšeného Pána.

Andělé prohlásili: „Řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi.“ Od Kristovy smrti trápily Petra výčitky svědomí. Stále myslel na to, jak ostudně zradil svého Pána, a na jeho laskavý pohled plný úzkosti. Trpěl nejvíce ze všech učedníků. Dostal ujištění, že jeho pokání bylo přijato a jeho hřích odpuštěn. Andělé jej zmínili jmenovitě. „Řekněte jeho učedníkům, zvláště Petrovi: ‘Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.’“ Všichni učedníci Ježíše opustili a výzva k opětovnému setkání byla určena všem. Kristus je nezavrhl. Marie Magdalská jim oznámila, že viděla Pána, a vyřídila jim pozvání k setkání v Galileji. Toto poselství vyslechli třikrát. Po odchodu k Otcí se Ježíš zjevil ostatním ženám a řekl jim: „Buďte pozdraveny.’ Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu. Tu jim Ježíš řekl: ‘Nebojte se. Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.’“ (Mt 28,9.10)

Prvním úkolem, který si Kristus po svém vzkříšení na zemi vytýčil, bylo přesvědčit učedníky o tom, že je stále miluje a má o ně zájem. Stále znovu a znovu se jim zjevoval, aby jim dokázal, že je jejich skutečným Spasitelem, že zlomil okovy hrobu a nepřátelská smrt jej již nemůže déle držet ve svém zajetí. Chtěl je ujistit, že jeho láska k nim je stejná jako dřívě,

když byl jejich milovaným Učitelem. Chtěl, aby je pouta lásky spojovala ještě pevněji. „Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje; tam mě uvidí.“

Když učedníci výzvu vyslechli, vzpomněli si, že Kristus své zmrtvýchvstání předpověděl. Ani potom se však neradovali. Nedokázali se zbavit svých pochybností a zmatku. Nechtěli uvěřit, ani když jim ženy tvrdily, že Pána viděly. Podezírali je, že měly nějaké vidění.

Zdálo se jim, že jedna potíž stíhá druhou. Šestý den týdne viděli umírat svého Mistra, první den následujícího týdne byli připraveni o jeho tělo a navíc obvinění, že je ukradli, aby oklamali lid. Učedníci se už ani nesnažili mnozíci se falešná obvinění vyvracet. Báli se nepřátelství kněží i hněvu lidu. Toužili po Ježíši, který jim dokázal pomoci v každé těžkosti.

Často si říkali: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“ (L 24,21) Osamělí, s bolestí v srdci vzpomínali na jeho slova: „Neboť děje-li se toto se zeleným stromem, co se stane se suchým?“ (L 23,31) Sešli se v horní místnosti, zavřeli za sebou dveře a zajistili je. Uvědomovali si, že osud jejich milovaného Učitele se může zanedlouho stát i jejich údělem.

Cestou do Emaus

Pozdě odpoledne v den vzkříšení šli dva učedníci do Emaus, vesnice asi dvanáct kilometrů vzdálené od Jeruzaléma. Tito učedníci neměli v Kristově díle žádné významné postavení, ale upřímně v Krista věřili. Přišli do města na svátek Paschy a události, které se tam právě odehrály, je

velmi znepokojily. Ráno se doslechli, že

Ježíšovo tělo se ztratilo z hrobu. Donesly se k nim i zprávy o ženách, které viděly anděly a setkaly se s Ježíšem. Učedníci šli nyní domů rozjímat a modlit se. Byli smutní jako nikdy předtím. Mluvili spolu o výslechu a ukřižování. Kráčeli ve stínu kříže bez víry a bez naděje.

Po chvíli se k nim připojil nějaký cizinec. Byli tak ponořeni do svého zármutku a zklamání, že si jej ani pořádně nevšimli. Pokračovali v rozhovoru a sdělovali si své myšlenky. Uvažovali o Kristově učení a bylo zřejmé, že nejsou schopni je pochopit. Když probírali, co se stalo, chtěl je Ježíš potěšit. Viděl, jak jsou smutní, a chápal jejich zmatené a rozporuplné představy, které je přivedly k myšlence: Může být člověk, který se nechal tak ponížít, Kristus? Nedokázali potlačit svoji lítost a rozplakali se. Ježíš věděl, že jej milují. Chtěl jim setřít slzy, utěšit je a naplnit radostí. Nejdříve je však musel poučit. Na jeho slova neměli nikdy zapomenout.

Zeptal se jich: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ Potom se rozpovídali o tom, jak se zklamali ve svém Mistru, který byl „prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem“, kterého však „velekněži a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho“. S rozechvělými rty a s bolestí v srdci zklamaně dodali: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.“ (L 24,17-21)

Proroctví o Mesiáši

Ježíš jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“ (L 24,25) Učedníci se podivili a přemýšleli, kdo by ten cizinec mohl být. Čte jejich myšlenky, mluví s nimi tak upřímně, laskavě a s pochopením, jeho slova vzbuzují naději. Od chvíle, kdy byl Kristus zrazen, poprvé pocítili, že ještě mohou doufat. Začali si svého společníka lépe prohlížet, měli dojem, že mluví stejně, jako mluvil Kristus. Byli ohromeni a jejich srdce se naplnila radostným očekáváním.

Kristus jim vysvětloval texty Písma, které se vztahují k jeho osobě. Začal od samého počátku biblických dějin, tedy od Mojžíše. Kdyby se jim byl dal hned poznat, uklidnili by se. Měli by takovou radost, že už by je nic jiného ani nezajímalo. Ukázal jim, jaký význam má starozákonní zvěst jako svědectví o jeho poslání. Mnozí křesťané v dnešní době odmítají Starý zákon

v domnění, že již ztratil svou platnost. To však Kristus neučil. Vážil si jej natolik, že řekl: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ (L 16,31)

Prostřednictvím patriarchů a proroků Kristus oslovuje lidi od Adama až do konce času. Spasitel se zjevuje ve Starém zákoně, právě tak jako v Novém. Světlo z prorockých časů jasně osvětluje Kristův život i poselství Nového zákona. Kristovy zázraky nepochybně dokazují jeho božství, ale pádnější doklady o tom, že Ježíš je Vykupitelem světa, získáme srovnáním starozákonních proroctví s obsahem Nového zákona.

Na základě proroctví Kristus vysvětlil učedníkům význam svého vtělení a poslání na zemi. Jejich představy, podle nichž Mesiáš na přání lidu usedne na trůn a převezme královskou moc, byly mylné. Toto falešné očekávání bránilo správnému pochopení Kristova sestoupení z trůnu nejvyšší slávy do nejponiženějšího postavení, jaké mohl zaujmout. Kristus chtěl, aby jeho učedníci měli ve všech ohledech správné a jasné představy. Bylo třeba, aby podle svých možností co nejlépe pochopili i kalich utrpení, který byl pro něho připraven. Vysvětlil jim, že hrozný zápas, který zatím nedokázali pochopit, byl naplněním smlouvy uzavřené ještě před stvořením světa. Učedníci byli sice unavení, ale rozhovor neustával. Spasitel jim předkládal slova života a jistoty. Jejich duchovní zrak byl však ještě ztátný. Když jim Kristus říkal o zničení Jeruzaléma, dojímal je zánik města až k pláči. Stále si neuvědomovali, kdo je doprovází. Ani je nenapadlo, že Ježíš, o kterém rozmlouvají, jde vedle nich. Kristus o sobě hovořil jako o někom

jiném. Mysleli si, že je jedním z poutníků, kteří se zúčastnili slavnosti a vracejí se domů. Ubíral se úzkou kamenitou cestou stejně opatrně jako oni a chvílemi se s nimi zastavil, aby si odpočinuli. Kráčeli po horské stezce a Kristus, který měl již brzy zaujmout místo po Boží pravici a který mohl říci: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi“ (Mt 28,18), šel vedle nich.

Učedníci poznávají Ježíše

Slunce již zapadlo, a než se poutníci dostali do vesnice, přestali už lidé na poli pracovat. Když se učedníci chystali vejít do svého domova, zdálo se, že cizinec má v úmyslu jít dál svou cestou. Učedníci však cítili, že je k němu něco táhne. Chtěli se od něho dozvědět víc. Řekli mu: „Zůstaň s námi.“ Zdálo se, že pozvání nepřijme, a tak ho začali přemlouvát: „Vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Kristus jim nakonec vyhovl: „Vešel tedy a zůstal s nimi.“ (L 24,29)

Kdyby jej učedníci tak naléhavě nezvali, nedozvěděli by se, že je na cestě doprovázel zmrtvýchvstalý Pán. Kristus se nikdy nikomu nevnucuje. Zajímá se o ty, kdo jej potřebují. Rád navštíví i ten nejchudší dům a potěší toho nejobyčejnějšího člověka. Pokud jsou však lidé k nebeskému Hostovi lhostejní a nestojí o to, aby s nimi zůstal, jde dál. A oni o mnoho přicházejí. Neznají Krista o nic víc než učedníci, které doprovázel do Emaus.

Ti pozvali hosta k večeři. Kristus se posadil do čela stolu. Vztáhl ruce a chtěl

požehnat chléb, který mu předložili. Učedníci byli ohromeni. Jejich společník si počínal úplně stejně jako jejich Pán. Když se zadívali na jeho ruce, viděli rány od hřebů. Oba vykřikli: Je to Pán Ježíš. Vstal z mrtvých!

Postavili se a chtěli se mu vrhnout k nohám a vzdát mu úctu, ale zmizel jim z očí. Dívali se na místo, kde seděl Ukřižovaný, jehož tělo bylo ještě nedávno v hrobě, a říkali si: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ (L 24,32)

Takovou novinu si nemohli nechat pro sebe. Nemohli jen tak sedět a povídat si. Na hlad a únavu okamžitě zapomněli. Jídla se ani nedotkli. Plni radosti se hned vydali stejnou cestou zpátky, aby vše zvěstovali učedníkům ve městě. Cesta byla místy nebezpečná, oni však na to nedbali a rychle zdolávali příkré srázy a kluzké skály. Neviděli a ani si neuvědomovali, že je chrání ten, který je předtím doprovázel. S poutnickou holí v ruce spěchali, jak jen mohli. Rádi by však šli ještě rychleji. Zabloudili, ale zase našli cestu. Chvílemi utíkali, klopytali, ze všech sil postupovali kupředu a jejich neviditelný Průvodce byl stále s nimi.

Byla temná noc, ale jim svítilo Slunce spravedlnosti. Jejich srdce překypovala radostí. Vypadali, jako by byli v nějakém novém světě. Kristus je živý Spasitel. Už ho nebudou oplakávat jako mrtvého. Kristus je vzkříšen, opakovali stále znovu a znovu a nesli radostné poselství zarmouceným učedníkům. Chtěli jim vyprávět, co podivuhodného zažili na cestě do Emaus a kdo je doprovázel. Zvěstovali tu nejvýznamnější zprávu, jakou kdy svět dostal, na níž závisí naděje lidstva v tomto čase i na věčnosti.

Setkání s učedníky

Oba učedníci dorazili k Jeruzalému a vešli do města východní branou, která je o svátcích otevřena i v noci. V domech je tma a ticho. Za svitu vycházejícího měsíce poutníci procházejí úzkými uličkami. Míří do horní místnosti, kde Ježíš trávil poslední chvíle večer před svou smrtí. Vědí, že tam najdou své bratry. Vědí také, že i když už je pozdě, učedníci nebudou spát, dokud nezjistí, co se s Kristovým tělem stalo. Dveře místnosti jsou důkladně zavřené. Klepou, ale nikdo neotvírá. Všude je ticho. Když se ohlásí jménem, dveře se opatrně otevřou a oni vstupují spolu s Neviditelným dovnitř. Potom se dveře zase zavřou, aby se do místnosti nedostali žádní zvědové. Poutníci vidí, že všichni jsou překvapení a rozrušení. Svými hlasy vzdávají Bohu

díky a chválu. Říkají: Pán skutečně vstal a ukázal se Šimonovi. Oba učedníci ještě celí udýchaní po namáhavé cestě vyprávějí, jak podivuhodně se jim Ježíš zjevil. Sotva domluvili, prohlásili někteří z učedníků, že tomu nemohou uvěřit. Připadalo jim to příliš krásné, než aby to mohla být pravda. Najednou se mezi nimi objevila nějaká postava. Všichni se na ni podívali. Nikdo neslyšel ani klepání, ani žádné kroky. Jsou zaskočení, nevědí, co to má znamenat. Potom slyší hlas. Není to nikdo jiný než jejich Mistr. Jasně a zřetelně jim říká: „Pokoj vám.“ (J 20,19) „Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: ‘Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.’ To řekl a ukázal jim ruce a nohy.“ (L 24,37-40)

Viděli na nich stopy po hřebech. Poznali jeho jedinečný a nenapodobitelný hlas. „Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: ‘Máte tu něco k jídlu?’ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi.“ „Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána.“ (L 24,41-43; J 20,20) Nevěru vystřídala víra a radost. Vírali zmrtvýchvstalého Spasitele s pocity nevýslovného štěstí.

Když se Ježíš setkal s učedníky, připomněl jim, co řekl před svou smrtí, že se totiž musí naplnit vše, co je o něm psáno v Mojžíšově zákoně, prorocích a žalmech. „Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: ‘Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky.’“ (L 24,45-48)

Pověření apoštolů

Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‘Přijměte Ducha svatého. Duch svatý se zatím plně neprojevil, protože Kristus ještě nebyl oslaven. Hojnější vylití Ducha mělo přijít až po Kristově nanebevstoupení. Dokud jej učedníci nepřijali, nemohli plnit své poslání a zvěstovat evangelium světu. Nyní jej dostali pro zvláštní účel. Kristus na ně vylil svého Ducha, aby mohli plnit apoštolské povinnosti v církvi. Svěřil jim jedno z nejsvětějších poslání a chtěl, aby si uvědomili, že bez Ducha svatého nemůže být dokonáno.

Duch svatý je principem duchovního života v člověku. Přijetí Ducha znamená přijetí Kristova života. Kdo jej přijímá,

přijímá i Kristovy vlastnosti. Představiteli církve a jejími služebníky mohou být jen lidé, které vyučil sám Bůh a ve kterých přebývá Duch svatý, lidé, v jejichž životě se projevuje Kristův život.

Nevěřící Tomáš

Když se Ježíš poprvé setkal s učedníky v horní místnosti, nebyl mezi nimi Tomáš. Slyšel sice o Ježíšově zmrtvýchvstání a svědčilo o něm i mnoho důkazů, ale jeho srdce bylo plné tmy a nevíry. Vyprávění učedníků o neobyčejných zjeveních vzkříšeného Spasitele jej uvádělo do ještě většího zoufalství. Pokud Ježíš skutečně vstal z mrtvých, není už žádná naděje na nastolení pozemského království. Uráželo jej také, že se Mistr zjevil všem učedníkům kromě něho. Byl odhodlán

neuvěřit a celý týden přemýšlel o svém zoufalství. Ve světle víry a naděje jeho bratrů se mu vše zdálo být ještě bezvýchodnější.

V té době opakovaně prohlašoval: „Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložíš do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ (J 20,25) Nechtěl se dívat očima svých bratrů a uvěřit na základě jejich svědectví. Svého Pána hluboce miloval, ale nechal se ovládnout žárlivostí a nevírou.

Někteří učedníci se tehdy v horní místnosti na čas usadili a kromě Tomáše se tam večer všichni scházeli. Jednou se i Tomáš rozhodl mezi ně zavítat. Navzdory své nevěře měl v sobě přece jen malou jiskru naděje, že by ony radostné zvěsti mohly být pravdivé. Při večeři učedníci probírali důkazy, které jim Kristus ukázal v prorocích. „Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: ‘Pokoj vám.’“ (J 20,26)

Potom se obrátil k Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ (J 20,27) Jeho slova naznačují, že věděl, o čem Tomáš přemýšlel a co říkal. Pochybující učedník si uvědomil, že Ježíše nikdo z učedníků celý týden neviděl. Nikdo mu tedy nemohl říci o jeho nevěře. Uznal Spasitele, který před ním stál, za svého Pána. Už žádný důkaz nežádal. Zaradoval se a vrhl se Ježíšovi k nohám s vyznáním: „Můj Pán a můj Bůh.“ (J 20,28)

Ježíš jeho vyznání přijal, ale s láskou mu vytkl jeho nevíru: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ (J 20,29) Ježíše by více potěšilo, kdyby Tomáš uvěřil na základě svědectví ostatních učedníků. Kdyby se dnes měl

svět řídit Tomášovým příkladem, nikdo by ve spasení neuvěřil, protože všichni mohou přijmout Krista jen na základě svědectví druhých.

Znovu u jezera

Ježíš rozhodl, že se s učedníky setká v Galileji. Jakmile skončil svátek Paschy, vydali se učedníci na cestu. Kdyby se nezúčastnili slavnosti v Jeruzalémě, mohl by to někdo považovat za projev nepřátelství či kacířství. Proto tam zůstali až do konce. Potom se s radostí vraceli domů, aby se setkali se Spasitelem, jak jim vzkázal.

Bylo jich celkem sedm. Na sobě měli obyčejný rybářský oděv. Byli chudí na pozemské statky, ale bohatí poznáním

pravdy a životem v ní. To byl v Božích očích ten nejdůležitější předpoklad učitelského povolání. Nikdy nestudovali v prorockých školách, ale tři roky se učili u největšího Učitele, jakého svět kdy poznal. Pod jeho vedením dosáhli takového vzdělání, moudrosti a ušlechtilosti, že mohli k poznání pravdy přivádět další lidi.

Značnou část své pozemské služby strávil Kristus v blízkosti Galilejského jezera. Když se tam učedníci shromáždili na klidném a nerušeném místě, všchno kolem jim připomínalo Spasitele a jeho mocné skutky. Na tomto jezeře se v minulosti třásli hrůzou z příboje rozbouřených vln, které je chtěly pohltit. Ježíš k nim tehdy přišel po vodě a zachránil je. Bouře na jeho slovo ustala. Viděli i místo, kde

Ježíš několika chleby a rybami nasýtil deset tisíc lidí. Nedaleko se rozprostíralo Kafarnaum, kde Pán vykonal mnoho zázraků. Učedníci se rozhlíželi po krajině a v mysli se jim okamžitě vybavovaly vzpomínky na Spasitelova slova a skutky.

Byl příjemný večer. Petr, který měl stále ještě rád loď a rybaření, navrhl, aby se vydali na jezero a spustili síť. Všichni souhlasili a ochotně se k němu přidali. Potřebovali již nějaké jídlo a oblečení. Úspěšný noční rybolov by jim v tom mohl pomoci. Vypluli tedy na své lodi, ale nic nechytily. Celou noc se zbytečně namáhali. Dlouhé hodiny mluvili o nepřítomném Pánu a vzpomínali na podivuhodné události, které s ním při jeho službě u jezera prožili. Přemýšleli o tom, co s nimi bude. Vyhlídky, které se před nimi

otevíraly, nebyly zrovna radostné.

Celou dobu je z břehu sledoval osamělý pozorovatel. Učedníci ho však neviděli. Konečně začalo svítat. Loď byla jen kousek od břehu a učedníci si všimli cizince, který tam stál. Zeptal se jich: „Nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb.“ (J 21,5.6)

Jan cizince poznal a zavolal na Petra: „To je Pán.“ (J 21,7) Petr měl takovou radost, že hned skočil do vody a za chvíli už stál u svého Mistra. Ostatní zůstali na lodi a dopluli ke břehu se sítí plnou ryb. „Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb.“ (J 21,9)

Byli tak překvapení, že se ani neptali, kde se tam vzal oheň a jídlo. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb z toho, co jste nalovili!“ (J 21,10) Petr spěchal k síti a pomáhal ostatním vytáhnout ji na břeh. Když bylo vše připraveno, pozval Ježíš učedníky k jídlu. Lámal pokrm a podával jim ho. Všichni jej poznali. Vzpomínali na nasycení pětitisícového zástupu na úpatí hory. Zmocnila se jich však tajemná bázeň a jen tiše hleděli na zmrtvýchvstalého Spasitele.

V mysli se jim živě vybavila chvíle, kdy je Ježíš u jezera vyzval, aby jej následovali. Pamatovali si, jak na jeho pokyn veslovali do hluboké vody, spustili síť a chytili tolik ryb, že se síť trhala. Potom je Ježíš vybídl, aby opustili své rybářské lodě. Slíbil, že z nich udělá rybáře lidí. Nyní zázrak zopakoval, aby jim celou událost připomněl. Přál si, aby se jim nesmazatelně vryla do paměti. Znovu potvrdil poslání

učedníků. Chtěl, aby pochopili, že jeho smrt je nezbavila zodpovědnosti, kterou jim svěřil. V budoucnu už s nimi sice neměl osobně být a oni už se neměli živit svým původním povoláním, ale zmrtvýchvstalý Spasitel se o ně chtěl i nadále starat. Budou konat jeho dílo a on jim zajistí vše, co budou potřebovat. Úmyslně jim přikázal hodit síť na pravou stranu lodi. Právě na té straně stál na břehu i on. Byla to strana víry. Pokud budou pracovat s ním a spojovat své lidské úsilí s jeho mocí, budou mít vždy úspěch.

Tři otázky pro Petra

Kristus jim chtěl dát ještě další poučení, zvláště Petrovi. Petr, který dříve tak horlivě vyznával svoji věrnost, Pána zapřel. Potopil jej a ztratil důvěru ostatních učedníků. Ti si mysleli, že již mezi ně nebude moci dále patřit.

On sám si uvědomoval, že se zpronevřil svěřenému dílu. Dříve než bude znovu povolán k apoštolskému poslání, musí přede všemi dokázat, že svého činu lituje. Jinak by tento hřích mohl mařit jeho působení jako Kristova služebníka, i kdyby se z něho kál. Spasitel mu dal příležitost, aby si znovu získal důvěru bratrů a aby, pokud možno, napravil potupu, kterou evangelium způsobil.

To je poučení pro všechny Kristovy následovníky. Evangelium v ničem neustupuje zlu. Neomlouvá hřích. Tajné přestoupení má být tajně vyznáno Bohu. Veřejný hřích vyžaduje veřejné vyznání. Učedník má udělat vše pro to, aby upřímným veřejným pokáním pohanu smazal.

Když Kristus a učedníci na břehu jezera jedli, řekl Spasitel Petrovi: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ (J 21,15) a ukázal na jeho bratry. Petr kdysi

řekl: „Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne!“ (Mt 26,33) Tentokrát o sobě mluvil střízlivěji: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ (J 21,15) V jeho odpovědi nebylo žádné horlivé ujišťování o tom, že jeho láska je větší než láska ostatních učedníků. Petr svou oddanost nijak nehodnotil. Posouzení nechal na Ježíši, který zná všechny pohnutky srdce. Řekl jen: „Ty víš, že tě mám rád.“ A Ježíš odpověděl: „Pas mé beránky.“ (J 21,15)

Ježíš se jej ještě jednou zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Už se neptal, zda jej Petr miluje víc než ostatní. A Petr odpověděl stejně jako předtím, bez zvláštního ujišťování: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ Spasitel jej zkoušel ještě potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr zesmutněl, myslel si, že Ježíš pochybuje o jeho lásce. Věděl, že Pán má důvod mu nedůvěřovat, a s bolestí v srdci odpověděl: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Na to mu Ježíš řekl: „Pas mé ovce!“ (J 21,16.17)

Petr třikrát veřejně zapřel svého Pána a Ježíš se třikrát nechal ujistit o jeho lásce a věrnosti, třikrát položil Petrovi otázku, která zraňovala jeho srdce jako ostrý šíp. Odhalil ostatním učedníkům hloubku Petrovy lítosti a ukázal, jak opravdově se tento dříve chvástavý muž pokořil.

Petr byl přirozeně ukvapený a vznětlivý a satan obrátil tyto vlastnosti proti němu. Krátce předtím, než selhal, mu Ježíš řekl: „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal,

aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratřím.“ (L 22,31.32) Tato chvíle přišla, Petr se očividně obrátil. Jeho odpovědi na Kristovy otázky nebyly ukvapené ani sebejisté. Petr se pokořil a činil pokání. Díky tomu byl pro pastýřskou službu lépe připraven než kdykoliv předtím.

Když Kristus znovu povolal Petra do své služby, uložil mu nejprve pást beránky. Spasitelův postoj k Petrovi byl poučením nejen pro samotného Petra, ale i pro ostatní učedníky. Ukazoval jim, že s hříšníky mají jednat trpělivě, soucitně a s láskou jim odpouštět. Petr sice svého Pána zapřel, ale Ježíš jej nikdy nepřestal milovat. Podobně má i každý pastýř milovat svěřené ovce a beránky. Petr si měl být vědom své vlastní slabosti, nezapomínat na svůj pád a zacházet se stádem tak laskavě, jako Kristus zacházel s ním.

Otázka, kterou Kristus Petrovi položil, byla velmi důležitá. Pán vyslovil jedinou podmínku nutnou pro to, aby člověk mohl být jeho učedníkem a pracovat v jeho službě. Zeptal se: „Miluješ mne?“ Láska je totiž tím nejdůležitějším předpokladem. I kdyby byl Petr ve všem dokonalý, bez lásky ke Kristu by nemohl být věrným pastýřem Pánova stáda. Vzdělání, laskavost, výmluvnost, vděčnost a horlivost sice napomáhají úspěchu díla, ale bez Ježíšovy lásky v srdci nemůže křesťan ve službě obstát.

Budoucnost Petra a Jana

Ježíš odešel s Petrem do ústraní. Chtěl s ním mluvit mezi čtyřma očima a něco mu připomenout. Před svou smrtí mu řekl: „Kam já jdu, tam mne nyní následovat

nemůžeš; budeš mne však následovat později.“ Petr se ptal: „Pane, proč tě nemohu nyní následovat? Svůj život za tebe položím.“ (J 13,36.37) Když to říkal, ani jej nenapadlo, jak vysoko a jak hluboko cesta za Ježíšem povede. Přišla zkouška a Petr zklamal, měl však znovu příležitost svou lásku ke Kristu dokázat. Spasitel mu odhalil budoucnost, aby jej posílil pro jeho poslední zkoušku víry. Řekl mu, že svého Pána skutečně bude následovat. Stane se tak v době, kdy bude mít za sebou užitečně prožitý život a bude již zesláblý věkem. „Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha.“ (J 21,18.19)

Až dosud znal Petr Krista jen jako člověka a mnoho lidí v dnešní době jej vidí také tak. To se však mělo změnit. Petr poznal, že Ježíš není jen jedním z lidí. Zpočátku jej miloval jako člověka, jako nebem vyslaného učitele, později jej miloval jako Boha. Pochopil, že Kristus je mu vším ve všem. Teprve tehdy byl připraven podílet se na obětavé službě svého Pána. Když jej na sklonku života přivedli ke kříži, ukřižovali ho na jeho vlastní žádost hlavou dolů. Trpět stejně jako Mistr považoval Petr za příliš velkou poctu.

Slova „Následuj mne!“ pro Petra mnoho znamenala. Skrývalo se v nich poučení nejen o jeho smrti, ale i o každém kroku jeho života. Dosud měl Petr sklon jednat nezávisle. Chtěl o Božím díle rozhodovat sám, místo aby se řídil Božím plánem. Svým ukvapeným úsilím předcházet Pána nic nedokázal. Ježíš mu řekl: „Následuj mne!“ To znamená: Nepředbíhej mě! Jen tak nebudeš proti satanovým zástupům

sám. Nech mě jít před sebou, a nepřítel tě nepřemůže.

Když Petr kráčel vedle Ježíše, všiml si, že Jan jde za nimi. Chtěl znát i jeho budoucnost, a proto se Ježíše zeptal: „Pane, co bude s ním?“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže chceš, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc. Ty mne následuj!“ (J 21,21.22) Petr si měl uvědomit, že Pán mu zjeví vše, co je pro něho třeba. Povinností každého jednotlivce je následovat Krista a zbytečně se nestarat o úkol svěřený druhým. Slovy: „Jestliže chceš, aby tu zůstal, dokud nepřijdu,“ Ježíš neřekl, že Jan bude žít až do druhého příchodu. Pouze potvrdil svou svrchovanost a zdůraznil, že i kdyby chtěl, aby se tak stalo, v žádném případě by to nemělo mít vliv na Petrovo dílo. Budoucnost Jana i Petra byla v rukou jejich Pána. Oba jej měli poslušně následovat.

Jan se dožil vysokého věku. Byl svědkem zničení Jeruzaléma i zboření chrámu. Tyto události byly předobrazem konečné zkázy světa. Jan věrně následoval Pána až do konce svého života. Jeho odkaz církvím zní: „Milování, milujme se navzájem.“ „Kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ (1 J 4,7.16)

Petr se znovu stal apoštolem, ale pocta a moc, které od Krista přijal, nebyly důvodem k tomu, aby se vyvyšoval nad své bratry. Kristus to jasně vyjádřil v odpovědi na Petrovu otázku: „Co bude s ním?“ Řekl: „Není to tvá věc. Ty mne následuj!“ Petr nebyl povolán jako hlava církve. Přízeň, kterou mu Kristus projevil tím, že mu odpustil zradu a svěřil své stádo, a Petrova věrnost v následování Krista mu získaly důvěru bratrů. Měl v církvi velký vliv. Na naučení, které mu

Kristus předal u Galilejského jezera, Petr do konce života nezapomněl. Z moci Ducha svatého napsal církvím:

„Starší mezi vámi napomínám, sám také starší, svědek utrpení Kristových i účastník slávy, která se má v budoucnu zjevit: Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zištnosti, ale s horlivou ochotou, ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevadnoucího vavřínu slávy.“ (1 Pt 5,1-4)

Poslední setkání

Krista už dělil od nebeského trůnu jen krok. Než odešel, připomněl učedníkům jejich poslání. Řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ (Mt 28,18.19) „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15) Často jim ta slova opakoval, aby lépe pochopili jejich význam. Nebeské světlo mělo jasnými a zářivými paprsky svítit na všechny obyvatele země, na urozené i ponížené, na bohaté i chudé. Učedníci měli spolupracovat se svým Vykupitelem na záchraně světa.

Kristus již svěřil toto poslání svým dvanácti následovníkům v horní místnosti, tentokrát jím však chtěl pověřit ještě více lidí. Na jedné z galilejských hor se sešli všichni věřící, kteří vůbec mohli být svoláni. Čas a místo setkání určil sám Kristus ještě před svou smrtí. Anděl u hrobu připomněl učedníkům jeho slova o tom, že se s nimi setká v Galileji.

Slib byl znovu opakován i věřícím, kteří se sešli v Jeruzalémě. Ti jej potom zvěstovali

osamělým jednotlivcům truchlícím nad smrtí svého Pána. Všichni netrpělivě čekali, až se s Ježíšem setkají. Přicházeli oklikami ze všech směrů, aby nevbudili podezření žárlivých nepřátel. Byli plni dychtivého očekávání a sdělovali si, co nového se o Ježíši doslechli.

Ve stanovený čas se na úpatí hory sešlo asi pět set věřících v menších skupinkách. Chtěli se od těch, kdo Ježíše viděli po jeho zmrtvýchvstání, dozvědět co možná nejvíce. Učedníci chodili od jednoho hloučku k druhému a vydávali svědectví o všem, co viděli a slyšeli, a vykládali Písmo, jako to dříve dělal on. Tomáš se přiznal ke své nevěře a vyprávěl, jak ho Spasitel zbavil pochybností. Najednou se mezi nimi objevil Ježíš. Nikdo nevěděl, odkud přišel a jak. Mnozí ze shromážděných jej nikdy předtím neviděli. Všimli si, že má na rukou a nohou stopy po ukřižování. Z jeho tváře vyzařovalo božství. Začali se mu klanět. Někteří z nich však pochybovali. Tak tomu bude vždy. Mnoha lidem se zdá příliš těžké uvěřit, stále mají pochybnosti. Svou nevírou se o mnoho připravují.

Toto setkání bylo jediné, na kterém Ježíš po svém vzkříšení promluvil k tolika lidem. Řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“ (Mt 28,18) Učedníci se před ním skláněli, ještě než promluvil, ale slova z úst umlčených smrtí je naplnila zvláštní mocí. Ježíš byl nyní vzkříšeným Spasitelem. Mnozí na vlastní oči viděli projevy jeho moci, když uzdravoval nemocné a vítězil nad satanskými silami. Věřili, že může nastolit v Jeruzalémě své království, že je schopen potlačit všechny odpor a svou mocí vládne i přírodě. Utišil rozbořené jezero, kráčel po jeho zčeřených vodách, křísil mrtvé. Nyní

prohlásil, že je mu „dána veškerá moc“. Jeho slova přenesla pozornost posluchačů od věcí pozemských a pomíjejících k zájmům nebeským a věčným. Přivedla je k lepšímu pochopení Kristovy důstojnosti a slávy.

Do celého světa

Ježíš na úpatí hory vyhlásil, že jeho oběť je úplná a dokonalá. Podmínky smíření byly splněny. Dílo, které přišel na svět vykonat, bylo dokončeno. Odcházel k Božímú trůnu, aby přijal poctu andělských zástupů, knížectev a mocností. Začínal svou přímluvnou službu. Ve své neomezené moci pověřil své následovníky posláním: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,19.20)

Židé byli povoláni k tomu, aby střežili svatou pravdu, ale farizejství z nich učinilo nejpovyšnější a nejfanatičtější národ ze všech. Kněží a přední muži se vším, co k nim patřilo – jejich oblečení,

zvyky, obřady, tradice, byli překážkou šíření světla ve světě. Mysleli si, že svět, to jsou oni – Židé. Kristus však poslal své učedníky zvěstovat náboženství bez ohledu na společenskou či národnostní příslušnost, měli hlásat víru, která je přijatelná pro každého, pro lidi všech vrstev, ras a národů.

Ještě než se Kristus se svými učedníky rozloučil, objasnil jim podstatu svého království. Připomněl jim vše, co o něm již dříve řekl. Prohlásil, že jeho cílem není zřídit na zemi nějaké časné království. Přišel založit duchovní království, a ne vládnout na Davidově trůnu jako pozemský král. Znovu před nimi otevřel Písmo a ukazoval, že vše, čím v životě na zemi prošel, bylo předem ustanoveno v nebi, Otec se Synem se na tom domluvili. Proroci pod vedením Ducha svatého vše předpověděli. Řekl jim: Vidíte, vše, co jsem vám zjevil o tom, že budu jako Mesiáš zavrhnut, se splnilo. Slova o mém ponížení a smrti se také potvrdila. Třetího dne jsem vstal z mrtvých. Pečlivě zkoumejte Písmo a poznáte, že proroctví o mé osobě se ve všech těchto věcech beze zbytku naplnila.

Kristus poslal učedníky do Jeruzaléma. Tam měli začít konat dílo, které jim svěřil. Jeruzalém byl místem, kde Ježíš projevil obdivuhodný soucit a trpělivost s lidským pokolením. Místem, kde trpěl, kde jej zavrhl a odsoudili. Jeho rodištěm bylo Judsko. Tam žil jako člověk mezi ostatními lidmi a jen málokdo věděl, jak blízko bylo nebe, když měli Ježíše mezi sebou. Učedníci měli začít plnit své poslání v Jeruzalémě.

V tomto městě Kristus mnoho vytrpěl a lidé si tam jeho díla nevážili. Učedníci by

tedy mohli žádat od Ježíše nadějnější pole působnosti. Oni však nic takového neudělali. Měli obdělávat půdu, do níž Kristus zaséval. Semeno pravdy mělo vzklíčit a přinést bohatou úrodu. Učedníci se při své práci setkají s pronásledováním, žárlivostí a nenávisť Židů. Jejich Mistr to vše již zakusil a ani je to nemine. Boží milost bylo třeba nabídnout především těm, kdo Spasitele zabili.

Mnoho lidí v Jeruzalémě v Krista tajně věřilo, a mnoho se jich nechalo oklamat knězi a předními muži. I jim bylo třeba zvěstovat evangelium. Učedníci je měli vyzývat k pokání a vysvětlit jim, že odpuštění hříchů je možno získat jen skrze Krista. Pod vlivem událostí několika posledních týdnů vládlo v celém Jeruzalémě vzrušené napětí a kázání evangelia tam mohlo mocně zapůsobit.

V Jeruzalémě se však dílo nemělo zastavit. Učedníci je měli nést do všech končin světa. Kristus jim řekl: Byli jste svědky toho, že jsem se celý život obětoval pro záchranu lidstva. Viděli jste, co všechno jsem pro Izrael vykonal. Nechtěli mě přijmout jako Zdroj života, kněží se mnou svévolně nakládali a zavrhlí mě, jak předpověděla Písma. Přesto ještě dostanou příležitost Božího Syna přijmout. Viděli jste, že jsem otevřeně přijímal každého, kdo ke mně přišel a vyznával své hříchy. Nikoho, kdo ke mně přijde, nikdy nevyženu. Všichni, kdo chtějí, mohou být smířeni s Bohem a obdržet věčný život. Vám, moji učedníci, svěřuji toto poselství milosti. Má být zvěstováno především Izraeli, ale potom i všem ostatním národům, jazykům, zkrátka všem lidem. Má se dostat k Židům i pohanům. Všichni, kdo uvěří, budou shromážděni v jednu církev.

Vybavení mocí

Duch svatý obdaruje učedníky neobyčejnou mocí. Jejich svědectví budou potvrzena znameními a divy. Zázraky budou konat nejen apoštolové, ale i ti, kdo jejich poselství uvěří. Ježíš řekl:

„Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.“ (Mk 16, 17.18)

V té době bylo travičství velmi rozšířené.

Někteří lidé byli tak otrlí, že neváhali použít jedu, aby se zbavili těch, kdo jim stáli v cestě. Ježíš věděl, že toto nebezpečí bude hrozit i jeho učedníkům. Mnozí si budou myslet, že odstraňováním Božích svědků slouží Bohu. Kristus proto učedníkům slíbil ochranu i před tímto nebezpečím.

Učedníci budou mít moc, kterou Ježíš uzdravoval „každou nemoc a každou chorobu v lidu“ (Mt 4,23). Uzdravováním nemocí těla v Ježíšově jménu budou svědčit o jeho moci, která uzdravuje duši (Mt 9,6). Učedníkům byl zaslíben i jeden nový dar. Měli kázat evangelium jiným národům a právě dar mluvit cizími jazyky jim v tom měl pomoci. Apoštolové a jejich pomocníci byli nevzdělaní lidé, ale po vylití Ducha o letnicích hovořili vlastním i cizím jazykem jasně, srozumitelně, výstižně a se správnou výslovností.

Kristus tedy určil učedníkům jejich poslání. Udělal pro pokrok díla vše, co bylo třeba, a vzal na sebe zodpovědnost za jeho úspěch. Dokud ho budou učedníci poslouchat a spolupracovat s ním, nemohou selhat. Ježíš jim řekl: Jděte ke všem národům i do nejbudálenějších koutů obydleného světa a nezapomeňte, že i tam jsem s vámi. Pracujte vždy s vírou a odvahou, já vás nikdy neopustím.

Poslání, které Kristus svěřil učedníkům, se vztahuje na všechny věřící. Zahrmuje i křesťany, kteří budou žít před koncem času. Je velkým omylem myslet si, že dílo záchrany leží jen na ustanovených kazatelích. Každý, ke komu promluvil nebeský hlas a kdo přijímá Kristův život, je povolán zvěstovat evangelium a pracovat pro záchranu svých bližních. Proto byla založena církev a ten, kdo do

ní slavnostním slibem vstoupil, se tím zavázal ke spolupráci s Kristem.

„Duch i nevěsta praví: ‘Přijď!’“ A kdokoli to slyší, ať řekne: ‘Přijď!’“ (Zj 22,17) Každý, kdo slyší toto pozvání, má je opakovat. Nezávisle na tom, co člověk v životě dělá, by se měl především snažit získávat lidi pro Krista. Nemusí být schopen mluvit ke shromáždění, může však působit na jednotlivce. Může jim předávat učení, které od Pána přijal. Služba se neomezuje jen na kázání. Patří k ní i péče o nemocné a trpící, pomoc chudým, povzbuzování sklíčených a malověrných. Všude kolem nás jsou lidé zatíženi vědomím viny. Lidstvo neponižují těžkosti, dřina či chudoba, ale vina a hříchy. Ty s sebou přináší neklid a nespokojenost. Kristus chtěl, aby jeho služebníci pomáhali lidem, které sužuje nemoc hříchu.

Učedníci měli začít pracovat tam, kde byli. Neměli se vyhýbat ani tomu nejzatvrzelejším a nejbeznadějnějším prostředí. Podobně má každý křesťan začít se zvěstováním evangelia ve svém nejbližším okolí. I v naší vlastní rodině mohou být lidé, kteří touží po soucitu a hladovějí po chlebu života. Mohou to být i děti, které je třeba vychovávat pro Krista. Pohany máme hned za dveřmi. Všichni bychom měli věrně pracovat v místě, kde se právě nacházíme. Potom můžeme pod Božím vedením své pole působnosti rozšiřovat. Někdy se snad zdá, že práci na Božím díle omezují různé okolnosti, pokud však křesťané plní svůj úkol věrně a svědomitě, přinese jejich úsilí ovoce i v nejdleších koutech světa. Kristovo působení na zemi se omezovalo na zdánlivě malou oblast, a přesto se jeho poselství dostalo k zástupům lidí ve všech zemích. Bůh často používá

nejjednodušších prostředků k dosažení nejlepších výsledků. Podle Božího plánu mají být všechny části jeho díla vzájemně propojené, na sobě závislé a v souladu, tak jako kolečka v soukolí. I ten nejprostší člověk se pod vedením Ducha svatého může při práci na Božím díle dotknout neviditelných strun a rozezvučet je tak, že jejich melodie bude po celé věky znít i v nejjzdálenějších koutech země.

Nesmíme však zapomínat na příkaz: „Jděte do celého světa.“ Vyzývá nás, abychom pozvedli svůj zrak a zaměřili se i na kraje „ležící za vámi“ (2 K 10,16). Kristus strhává přehrady národnostních předsudků a učí lásce ke všem lidem. Vyvádí člověka z úzkého kruhu sobeckých zájmů, boří územní hranice a umělé společenské přehrady. Nedělá rozdíl mezi blízkými a cizími či mezi přáteli a nepřáteli. Učí nás vidět v každém trpícím člověku bratra a celý svět považovat za své pole působnosti.

Dárce zdraví

Na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je.“ Svět je jeden velký lazaret. Kristus přišel uzdravit nemocné a osvobodit zotročené ze satanova zajetí. V něm bylo zdraví a síla. Dával svůj život nemocným, trpícím a posedlým démony.

Nikoho, kdo k němu přišel a prosil o uzdravení, neposlal pryč. Věděl, že nemocní, kteří jej žádali o pomoc, si svou chorobu zavinili sami, přesto je neodmítl. Jakmile se těchto nebohých lidí dotkla Ježíšova moc, uvědomili si svoji hříšnost a mnozí z nich byli zbaveni nejen svých

duše. Evangelium má i v dnešní době stále stejnou moc, proč bychom se tedy neměli i my dočkat stejných výsledků?

Kristus cítí s každým, kdo má nějaké trápení. Když démonské síly rozpolcují nitro člověka, Kristus trpí s ním. Prožívá zápas nemocného, kterým zmítá horečka. I dnes je ochoten uzdravovat tak, jako když žil zde na zemi. Kristovi služebníci jsou jeho zástupci a nástroji. Právě jejich prostřednictvím chce projevit svou uzdravující moc.

Učedníci si měli vzít příklad ze Spasitelova přístupu k nemocným. Při jedné příležitosti Ježíš pomazal slepému

v rybníce Siloe... On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl.“ (J 9,7) Veliký Lékař jej mohl okamžitě uzdravit svou mocí, přesto využil jednoduchých přírodních prostředků. Nevyjádřil svou podporu pro léčení pomocí léků, ale schválil použití jednoduchých a přirozených léčiv.

Mnoha nemocným, které uzdravil, řekl: „Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“ (J 5,14) Ukázal tak, že nemoc je důsledkem přestupování Božích zákonů, a to jak přírodních, tak duchovních. Kdyby lidé žili v souladu se záměrem Stvořitele, nebylo by na světě tolik utrpení.

-Kristus byl rádcem a učitelem starého Izraele. Stále mu připomínal, že zdraví je

odměnou za poslušnost Božích přikázání. Veliký Lékař, který v Palestině uzdravoval nemocné, promlouval ke svému lidu z oblakového sloupu, radil mu, co má dělat, a oznamoval, co pro něho chce vykonat Bůh. Řekl: „Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, dělat, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho přikázáním a dbát na všechna jeho nařízení, nepostihnu tě žádnou nemocí, kterou jsem postihl Egypt. Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji.“ (Ex 15, 26) Kristus dal Izraelcům jasné pokyny pro jejich životosprávu a ujistil je, že „Hospodin od tebe odvrátí každou nemoc“ (Dt 7, 15). Když plnili podmínky, plnilo se i zaslíbení a „nikdo z jejich kmenů neklopýtl“ (Ž 105,37).

Tato poučení platí i pro nás. Kdo chce být zdravý, musí dodržovat jistá pravidla. Všichni by se s nimi měli seznámit. Bohu se nelíbí, když se člověk nezajímá o jeho zákony, ať už přírodní či duchovní. Chce, abychom s ním spolupracovali na obnově zdraví těla i duše.

Je naší povinností zvěstovat druhým, jak znovu získat a upevnit své zdraví. Nemocní by měli využívat prostředky, které Bůh nabízí v přírodě, a my bychom jim měli ukazovat na Jediného, kdo je může uzdravit.

V pevné víře bychom měli nemocné a trpící přivádět ke Kristu a učit je důvěře ve Velikého Lékaře. Měli bychom se cele spolehnout na jeho zaslíbení a prosit jej, aby projevil svoji moc.

Uzdravení je základem evangelia a Spasitel si přeje, abychom nemocným, zoufalým a trpícím oznámili, že se mohou chopit jeho síly.

Nanebevstoupení

Přišel čas, kdy měl Kristus vystoupit k trůnu svého Otce. Chystal se vrátit do nebeských příbytků jako božský vítěz s trofejemi. Před svou smrtí řekl Otcí: Dokonal jsem „dílo, které jsi mi svěřil“ (J 17,4). Po svém zmrtvýchvstání zůstal ještě nějakou dobu na zemi, aby jej učedníci mohli vidět ve vzkříšeném a oslaveném těle. Nyní se chtěl s nimi rozloučit. Dokázal, že je živým Spasitelem. Učedníci si ho již nemusí spojovat s hrobem. Mohou na něho vzpomínat jako na Pána oslaveného před celým vesmírem.

Ježíš se rozhodl vystoupit na nebesa z místa, které za svého života na zemi často posvěcoval svou přítomností. Nebylo to Davidovo město na hoře Sijón ani sídlo chrámu na hoře Mórija. Na těchto místech Ježíše tupili a zavrhli. Tamní lidé měli srdce tvrdší než skála a mocný příliv milosti a lásky od sebe odráželi. Ježíš od nich odcházel unavený a zarmoucený na Olivovou horu, aby si odpočinul. Když svatá Boží přítomnost opouštěla první chrám, zastavila se na východním návrší, jako by se jí nechtělo z vyvoleného města odejít.

Podobně stál Kristus na Olivové hoře a s bolestí v srdci hleděl na Jeruzalém. Háje a rokle hory byly posvěceny jeho modlitbami a slzami. Její příkré svahy odrážely ozvěnu jásavého volání zástupu, který Ježíše prohlašoval za krále. Na úbočí hory našel domov u Lazara v Betanii. Na jejím úpatí v zahradě Getsemane se modlil a osamocen prožíval smrtelná muka. návratu. Nepřijde již jako muž bolesti, ale jako oslavený a vítězný Král. Pak zazní

haleluja i hosana a hlasy obrovského zástupu vykoupených budou provolávat: Korunujte jej na Pána všeho!

Nyní šel Ježíš k hoře s jedenácti učedníky. Prošli jeruzalémskou bránou a mnoho lidí se za nimi zvědavě dívalo. V čele učedníků šel ten, kterého přední muži před několika týdny odsoudili a ukřižovali. Učedníci netušili, že to bude jejich poslední setkání s Pánem. Ježíš s nimi rozmlouval a znovu jim připomínal svá dřívější naučení.

Když se přiblížili ke Getsemane, zastavil se, aby si mohli vybavit slova, která jim řekl onu noc, kdy prožíval smrtelný zápas. Pohlédl na vinnou révu, na níž jim objasňoval spojení mezi církví, sebou a svým Otcem. Znovu zopakoval pravdy, které jim tehdy zjevil. Všechno kolem něho připomínalo jeho neopětovanou lásku. Dokonce i učedníci, kteří byli jeho srdci tak blízcí, jej ve chvíli jeho ponížení opustili.

Kristus žil na zemi třicet tři let, zakusil opovržení, urážky a posměch. Byl odmítnut a ukřižován. Nyní se má vrátit na svůj trůn slávy. Uvědomuje si, jak nevděční jsou lidé, které přišel zachránit. Bude s nimi mít i nadále soucit?

Nepřestane je milovat? Nezaměří svou lásku tam, kde si jej váží a kde bezhříšní andělé čekají na jeho pokyny? Ne, Kristus lidi vždycky miloval, a když je zanechával na zemi, slíbil: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20)

Ozvěna veliké nebeské radosti doléhá k nám na zem v Kristových slovech: „Vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ (J 20,17)

Poslední slova

Když dorazili k Olivové hoře, vedl Ježíš učedníky přes vrchol k Betanii. Kousek před ní se zastavil a učedníci se kolem něho shromáždili. Hleděl na ně a z jeho laskavé tváře jako by vycházely paprsky světla. Nevyčítal jim jejich poklesky a nedostatky. Poslední slova, která slyšeli z úst svého Pána, byla plná té nejhlubší lásky. Potom vztáhl ruce, aby jim požehnal a ujistil je o své stálé péči a ochraně, a pomalu se vznesl z jejich středu. Unášela jej moc silnější než zemská přitažlivost. Učedníků se zmocnila posvátná bázeň. Upřeně hleděli za svým k nebi stoupajícím Pánem, dokud jej před jejich zraky neskryl oblak slávy. Potom se z oblačného zástupu andělů, kteří jej přivítali, ozvalo: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20) Současně k nim z nebe doléhal líbezný a radostný zpěv andělského sboru.

Ježíš opět přijde

Učedníci stále ještě hleděli vzhůru. Vtom zaslechli hlasy, které zněly jako nádherná hudba. Otočili se a viděli dva anděly v lidské podobě. Ti jim řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“ (Sk 1,11)

Tito andělé patřili k zástupu, který očekával Ježíše v zářivém oblaku, aby jej doprovodil do nebeského domova. Byli ze všech nejvznešenější. Přišli k Ježíšovu

hrobu při Kristově vzkříšení a provázeli jej po celou dobu jeho života na zemi. Celé nebe dychtivě očekávalo, kdy jeho pobyt na světě poznamenaném kletbou hříchu skončí. Nyní nadešel čas, kdy se nebesům vracel jejich Král. Tito dva andělé by se byli také rádi připojili k zástupu a vítali Spasitele spolu s ním. Avšak ze soucitu a lásky k lidem, které Spasitel na zemi zanechal, zůstali, aby je potěšili. „Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení?“ (Žd 1,14)

Kristus vystoupil do nebe v lidské podobě. Učedníci viděli, jak jej zahalil oblak. Tentýž Ježíš, který s nimi chodil, rozmlouval a modlil se, který s nimi lámal chléb, plavil se po jezeře v jejich člunech a který ještě ten den s nimi vystoupil na Olivovou horu, nyní odešel k trůnu svého Otce. Andělé je ujistili, že právě ten Ježíš, kterého viděli odcházet do nebe, přijde znovu tak, jak odešel. Přijde „v oblacích! Uzří ho každé oko.“ (Zj 1,7) „Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve.“ (1 Te 4,16) „Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy.“ (Mt 25, 31) Tak se naplní zaslíbení, které dal Kristus svým učedníkům: „A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,3) Učedníci se tedy mohli těšit z naděje na opětovný příchod svého Pána.

Učedníci se vrátili do Jeruzaléma a lidé na ně překvapeně hleděli. Všichni si mysleli, že po výslechu a ukřižování Krista budou jeho následovníci zdrceni a zahanbeni. Nepřátelé očekávali, že je uvidí smutné a poražené. Oni však zářili radostí a

naššením. V jejich tvářích se odráželo nadpozemské štěstí. Nenařikali nad zklamanými nadějemi, ale chválili Boha a vzdávali mu díky. S radostí vyprávěli o Kristově obdivuhodném vzkříšení a jeho nanebevstoupení a mnozí jejich svědectví uvěřili.

Učedníci se již nebáli budoucnosti. Věděli, že Ježíš je v nebi a stále má o ně zájem. Věděli, že mají na Božím trůnu Přítel a horlivě předkládali své prosby Otci v Ježíšově jménu. V posvátné úctě se skláněli k modlitbě a opakovali si Ježíšova slova: „Budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.“ (J 16,23,24) Jejich víra rostla v jistotě, že „Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás“ (Ř 8,34). O letnicích prožili plnost radosti v přítomnosti Utěšitele, kterého jim Kristus zaslíbil.

Setkání s Otcem

Celé nebe chtělo přivítat Spasitele ve svých příbytcích. Ježíš stoupal k nebesům v čele zástupu vykoupených, které při svém zmrtyvýchvstání vysvobodil ze zajetí smrti. Nebeské zástupy se k tomuto radostnému průvodu s jásáním, zpěvem a chvalořečením připojily.

Když se blížili k Božímú městu, vydali andělé, kteří Spasitele provázeli, pokyn: „Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy.“

Strážní andělé se radostně zeptali: „Kdo to je Král slávy?“

„Hospodin zástupů, on je Král slávy.“

Potom se doširoka rozevírají brány

Božího města a andělský zástup jimi za zvuků nádherné hudby prochází. Je tam trůn a kolem něj duha zaslíbení. Jsou tam také cherubíni a serafíni. Shromáždili se tam velitelé andělských zástupů, Boží synové, představitelé nepadlých světů. Vykupitele vítá i nebeská rada, před níž Lucifer obviňoval Boha a jeho Syna. Jsou v ní představitelé nevinných říší, které chtěl satan také ovládnout. Chtějí přivítat a velebit svého Krále a oslavovat jeho vítězství.

Spasitel je však zastavuje. Ještě ne! Ještě nemůže korunu slávy a královské roucho přijmout. Vstupuje do přítomnosti svého Otce. Ukazuje rozdrásanou hlavu, probodnutý bok a poraněné nohy, zvedá ruce se stopami po hřebech. Předkládá Bohu znamení svého vítězství a představuje mu prvotiny těch, kteří s ním vstali z mrtvých jako zástupci obrovského množství vzkříšených při jeho druhém příchodu. Blíží se k Otci. Ten se raduje z každého hříšníka, který činí pokání, a jásá nad každým zachráněným. Dříve než byly položeny základy země, uzavřeli Otec se Synem smlouvu o vykoupení člověka pro případ, že by jej satan přemohl. Zavázali se, že Kristus bude zárukou lidstva, a podali si ruce. Kristus tento závazek splnil. Když na kříži zvolal: „Dokonáno jest,“ obracel se tím k Otci (J 19,30). Úmluva byla dokonale splněna. Nyní říká: Dokonáno jest, Otče. Splnil jsem tvou vůli, můj Bože. Dílo vykoupení jsem dokončil. Je-li tvá spravedlnost uspokojena, „chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já“ (J 17,24).

Ozývá se Boží hlas a oznamuje, že spravedlnosti bylo učiněno zadost. Satan je poražen. Kristovy následovníky, kteří zápasí a bojují na zemi, Bůh přijal, „ve svém

Nejmilejším“ (Ef 1,6). Před nebeskými anděly a před zástupci nepadlých světů jsou prohlášeni za spravedlivé. Kde je on, tam bude i jeho církev. „Setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení.“ (Ž 85,11) Otec objímá svého Syna a říká: „Ať se mu pokloní všichni andělé Boží!“ (Žd 1,6)

Nebeští vládcové, knížectva i mocnosti s nevýslovnou radostí uznávají svrchovanost Knížete života. Andělské zástupy se mu klanějí a v celém nebi se rozléhá radostné jásání. „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ (Zj 5,12)

Vítězoslavné písně se prolínají s hudbou andělských harf a celé nebe překypuje radostí a slávou. Láska zvítězila. Ztracené bylo nalezeno. V nebi se rozléhá mocné volání: „Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ (Zj 5,13)

Text této publikace je vybrán z knihy Touha věků, vydané nakladatelstvím Advent-Orion, Praha.

***A**byste byli bez úhony, a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed národu zlého a převráceného; mezi kterýmižto sviňte jakožto světla na světě.*

Fp 2,15

Žijeme uprostřed „epidemie zločinu“. Přemýšliví, bohabojní lidé se toho hrozí. Lidská ruka nedokáže popsat korupci, která vládne všude. Každý den přináší nová odhalení politických bojů, úplatků a zpronevěr. Každý den přináší svědectví o růstu nemorálnosti, vražd a sebevražd. Nikdo snad už nepochybuje o tom, že satanské síly působí mezi lidmi stále intenzivněji, aby rozptylovaly a kazily mysl a zneuctvovaly a ničily tělo.

Svět dnes potřebuje totéž, co potřeboval už před dvěma tisíci lety. Potřebuje poznat Krista. MH 142.143

***B**oží jsme zajisté pomocníci, Boží roli, Boží vzdělání jste.*

1K 3,9

Bůh se ve své prozřetelnosti stále prochází mezi námi, i když Jeho kroky nejsou viděny, i když Jeho jasné a přímé působení není rozpoznáno ani pochopeno. Svět ve své lidské moudrosti nezná Boha. Pán chce, aby prostřednictvím lidské bytosti byla zjevena Jeho sláva, a ne lidská sláva. Je to Jeho světlo, které svítí skrze Jeho nástroje. Prozřetelnost a zjevení působí v božském souladu, zjevuje Boha jako prvního a posledního, a nejlepšího ve všem. (Bible Echo, 11.06.1900)

